

† Mărgărit M. Cătuneanu (Torel)

Primind misiunea de a insera în „Buletinul Societății Politecnice“ dureroasa veste a morții lui Mărgărit Cătuneanu, am făcut-o fără să preget, socotind că a pune în evidență calitățile colegului și prietenului dispărut, este una din cele mai sfinte datorii ce le poate avea cineva.

Mărgărit M. Cătuneanu — desmierdat cu numele de Torel —

s'a născut la 26 Aprilie 1894 st. v. în Buzău. Tatăl său, tot Mărgărit, fost căpitan de marină, muri când Torel avu vârsta de doi ani. Mama sa, Alexandrina, rămasă fără sprijinul soțului, își îndreptă privirea asupra fiului ei unic, formându-și un ideal din creșterea și educarea lui. Torel, sub ocrotirea mamei, care veghea pururi în jurul ei, crescú bun și blând. Atât clasele primare cât și cele patru clase gimnaziale, le făcu în casă, având ca profesor principal

pe mama lui devotată, care s'a sacrificat pentru educarea copilului în evlavia neamului românesc. Cursul superior îl făcu la liceul din Buzău, pe care terminându-l în 1913, cu distincțiune, obținu diplomă de capacitate. În toamna aceluiaș an a intrat în Școala de Poduri și Șosele din București, fiind unul din elevii cei mai sârguitori. În

timpul practicei de vară a lucrat pe șantierul de construcții al Pirotecniei București, începând dela 27 Mai 1916 până la declararea războiului pentru întregirea neamului, când rămase în Ministerul de Războiu ca agent tehnic. La Iași îl găsim dela 1 Februarie 1917 la atelierele de proiectile dela Nicolina, însărcinat în special cu întocmirea devizelor, unde rămâne până la încheierea păcii. Diploma de inginer și-a luat-o la 25 Octombrie 1919, iar la 1 Noembrie acelaș an a fost numit subșef de secție cl. IV în Direcțiunea Căilor Ferate și admis în corpul tehnic cu gradul de inginer ordinar cl. III. În anul următor, la 1 Septembrie, a fost permutat în interesul serviciului, în aceeași calitate în serviciul central al întreținerii din Direcțiunea I Regională. La 25 Noembrie 1920 a fost trecut la biroul identificărilor din Serviciul Restituțiunei București. La 5 Ianuarie 1921 este numit la oficiul aplicărei tratatelor de pace. Cu venirea d-lui Tancred Constantinescu în fruntea Direcțiunei C. F. R., inginerul Cătuneanu a fost luat ca secretar tehnic în Direcțiunea generală. Lipsa de ingineri din Direcțiunea Intreținerii, a făcut pe d-l Director general Tancred Constantinescu să cedeze stăruințelor d-lui inginer inspector general Mircea Otolescu, directorul Intreținerii, pentru a-l readuce din nou la Serviciul Central al Intreținerii din Direcțiunea I Regională. Pe de altă parte inginerul șef Cesar Mereuță îi făcea propuneri pentru Serviciul Comercial.

Era un element capabil, căutat de toată lumea, ceeace a făcut ca consiliul inspectorilor întrunit în Ianuarie 1922 să-l propună la avansare la gradul de ordinar cl. II.

Avea o fire artistică manifestată în toate lucrările lui, de aceea juriul profesorilor dela Școala Politehnică l'a numit în Ianuarie 1921 suplinitor la catedra de asistent de pe lângă catedra de desen tehnic dela numita școală, iar în Noembrie acelaș an a fost confirmat asistent cu titlu provizor pe lângă cursurile de Desen Constructiv și Geometrie Descriptivă.

Numai doi ani de activitate și inginerul Mărgărit Cătuneanu imprimase prefața plină de speranțe a viitorului său.

Mărgărit Cătuneanu, crescut în evlavia neamului românesc și înzestrat cu o cultură solidă, era adânc măhnit, în anii aceștia de psihoză națională, când tineri cari puteau aduce serviciu națiunii pe calea muncii și devotamentului, au preferat calea ușoară a arivismului.

Dar tocmai când românismul și-a văzut visul său secular îndeplinit prin unirea tuturor provinciilor la țara mamă și când sub

încălzirea soarelui binefăcător al păcei, începea să răsară necesitatea a cât mai multe energii pentru desăvârșirea operei de refacere a țării, inginerul Cătuneanu dispărea dintre noi, răpus în patru zile de o boală fulgerătoare. În ziua de Miercuri, 22 Martie a. c., o odioasă boală s'a declarat: scarlatină și difterie. iar Duminică, 26 Martie, ora 4 p. m., Torel își dăte obștescul sfârșit.

Mama lui, nenorocita lui mamă, care ca o sfântă și-a sacrificat viața pentru creșterea și educarea acestui unic copil, avu să soarbă până în fund paharul nemărginitei dureri. Și cu atât mai mare fu durerea mamei pentru pierderea fiului său unic, cu cât el era mai ascultător și blând și cu cât soarta a fost mai crudă cu el, respingându-l brutal în întunericul neființei, chiar în clipa când zorile unei vieți strălucitoare începeau a-i luci.

Ceremonia funebră a avut un caracter modest, cum i-a fost întreaga sa viața. Un car mortuar, îmbrăcat în alb, acoperit cu flori naturale și coroane, a transportat corpul neînsuflețit al lui Torel dela locuința lui din strada Doctor Felix la gara de Nord. Afară de câțiva membri ai familiei și vre-o trei colegi, numai elevii săi dela Școala Politehnică au însoțit cortegiul la gară. După o scurtă slujbă religioasă a fost imbarcat într'un vagon pentru a fi transportat la Buzău unde a fost îngropat în cavoul familiei din cimitirul local.

Cu toții — cei ce l'am cunoscut — cuprinși de cea mai profundă durere, să depunem o lacrimă caldă pe mormântul așa de curând deschis al lui Torel.

Cesar Orășanu

Inginer

Conferențiar spl. la Școala Politehnică